

Cosas que no olvidaré

Títol original: *Per te* **Direcció:** Alessandro Aronadio **Guió:** Alessandro Aronadio, Ivano Fachin, Renato Sannio **País:** Itàlia **Durada:** 114 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama
Interpretació: Edoardo Leo, Teresa Saponangelo, Javier Francesco Leoni, Giorgio Montanini **Música:** Santi Pulvirenti **Fotografia:** Andrea Reitano **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 3/7/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en italià, amb subtítols en català

SINOPSI

El Paolo té 40 anys i està començant a perdre la memòria. Hi ha coses que ha oblidat del tot i d'altres que acabaran per esvaïr-se. Davant d'aquesta certesa, decideix viure el moment i estar com més a prop millor del que més estima: el seu fill d'onze anys i la seva dona, Michela. Alhora, intenta reconstruir la relació amb el seu germà, amb qui fa massa temps que no parla. (FilmAffinity)

CRÍTICA

A 'Cosas que no olvidaré', Edoardo Leo deixa que s'apagui la memòria d'un pare

Un home de poc més de quaranta anys és en una platja grisa, tornant-li la pilota al seu fill. La llum és plana, el mar indiferent, i res en la imatge anuncia una crisi. Aquesta contenció és el mètode. **Cosas que no olvidaré**, el nou drama italià d'Alessandro Aronadio, construeix el seu cas sobre superfícies com aquesta —corrents, sense pressa, gairebé banals— i confia que l'espectador noti com s'inclina el terra abans que ningú no digui què passa.

El que passa és un Alzheimer precoç. El Paolo és massa jove per a aquest diagnòstic, i aquest desajust és la crueltat que la pel·lícula manté en pla: una ment que es desmunta en silenci mentre el cos encara té força per córrer per la sorra. El seu fill Mattia, d'onze anys, es converteix en qui ordena els dies: la medicació, les rutines, els noms que s'escapen. Aronadio filma la inversió de papers sense subratllar-la, deixant que la càmera reposi en petits gestos mecànics de cura fins que acumulen un pes que el diàleg mai no ha d'enunciar.

Edoardo Leo, un actor que el públic italià coneix sobretot en un registre més lleuger i còmic, interpreta el Paolo com un home que s'esforça per semblar que està bé i fracassa per graus. La interpretació viu en allò que calla: un instant de més abans que arribi una paraula familiar, un somriure col·locat sobre un buit. Davant seu, Javier Francesco Leoni, a la seva primera pel·lícula, sosté l'altra meitat del relat; la fermesa del nen és el veritable efecte especial de la producció. Teresa Saponangelo, com la dona Michela, carrega amb el dol que el nen està massa ocupat per sentir.

Aronadio redueix el seu mètode a l'essencial. La paleta és apagada, dominada pels blaus freds de la costa i el desordre càlid d'un pis familiar. La música es fa servir amb parquedat, gairebé amb timidesa, de manera que el silenci es torna un personatge: la pausa on hauria d'anar un nom, l'habitació que emmudeix perquè ningú no sap què dir. Quan la pel·lícula busca una imatge —la platja, una cuina al capvespre, una mà que oblidava el que sostenia— deixa que la imatge carregui el sentit en lloc de subratllar-ho amb la partitura.

El director ha passat la seva carrera en el registre entre la comèdia i el desassossec, amb pel·lícules que mesuren quant pes pot suportar una família corrent. Aquí la comèdia gairebé desapareix, però l'instint estructural roman: aixeca el drama des de l'acumulació de petits fets domèstics i no des d'una única ruptura. Confia més en les cares i les habitacions que en l'incident, i la paciència del muntatge és el senyal més clar d'aquesta confiança.

La història no és inventada. Parteix de la vida de Mattia Piccoli, un nen nomenat Alfieri de la República pel cap de l'Estat italià per la devoció amb què va cuidar el seu pare malalt. El guió, escrit per Aronadio juntament amb Ivano Fachin i Renato Sannio, pren com a font el llibre *Un tempo piccolo*, de Serenella Antoniazzi. Aquesta procedència dona a la pel·lícula el seu llast i també el seu risc principal.

El risc és el sentimentalisme. Un nen que cuida un pare que s'apaga és una premissa que precarrega les llàgrimes del públic, i el marc de la història real és un matalàs on una pel·lícula menor es recolzaria en lloc de guanyar-se l'emoció. La pregunta que **Cosas que no olvidaré** ha de respondre és si troba alguna cosa sota l'emoció evident. No resol la malaltia: no hi ha arc mèdic ni rescat, només la lenta administració de la pèrdua. I es queda gairebé sempre a l'interior de la família, deixant fora de pla el bastiment social al voltant d'un cuidador menor d'edat. El que ofereix és atenció, no argument.

Jun Satō - martincid.com